

POZIV NA HODOČAŠĆE U ZRIN

NA TEMELJIMA SPALJENE I PORUŠENE ŽUPNE CRKVE NAŠAŠĆA SVETOG KRIŽA U nedjelju 5. rujna 2010. u 11 sati

U PRIPREMI JE ORGANIZACIJA AUTOBUSA IZ ZAGREBA
U ORGANIZACIJI **HRVATSKOG ŽRTVOSLOVNOG DRUŠTVA**
Kontakt i upiti - Ante Beljo 098 318 842 ili abeljo@hic.hr

Godine 1508. rođen je Nikola Šubić najvjerojatnije u toj utvrdi koja je tada bila središnje boravište knezova Zrinskih. Može se pretpostaviti i nadnevak rođenja, u prosincu na dan sv. Nikole, jer se nekoč novorođenom djetetu ime davalo po danu rođenja u katoličkom kalendaru. Nikola je od rane mladosti ratovao protiv [Turaka](#) te se 1529. u 21. godini istaknuo u obrani [Beča](#). Prošao je kroz mnogobrojne okršaje i postao je slavan kad je s 400 [Hrvata](#) godine 1542. spasio [Peštu](#) od sigurne propasti. Tadašnji suvremenici u Europi naveliko su slavili junaštvo Nikole Zrinskog, govoreći da je poslan od samog Boga. Kad je turski sultan Sulejman I. s više od 100.000 vojnika i 300 topova krenuo u šesti vojni pohod na Beč, Nikola Zrinski zatražio od svojih 2.500 ratnika, pretežito Hrvata, obećanje o poslušnosti i vjernosti do smrti. Prije velike i sudbonosne bitke kod Sigeta 7. rujna 1566. prisegnuo je riječima: *Ja, Nikola knez Zrinski, obećavam najprije Bogu velikomu, zatim njegovu veličanstvu, našem sjajnomu vladaru i našoj ubogoj domovini i vama [vitezovima](#) da vas nikada neću ostaviti, nego da ću s vama živjeti i umrijeti, dobro i zlo podnijeti. Tako mi Bog pomogao!* Svojom hrabrošću i vjernošću Nikola Šubić Zrinski i njegovi vojnici zadivili su tadašnji cijeli kršćanski svijet.

Fra Ivica Petanjak, provincijal hrvatskih kapucina i sam je potomak stradalih Zrinjana pročitao je lani pismo^[i] potpore izgradnji crkve Hrvatskih mučenika u Udbini. U pismu su spomenuti detaljni podaci o teškom stradanju u Drugom svjetskom ratu: *Mjesto Zrin je prije početka II. svjetskog rata imalo oko 850 duša u 143 obitelji, svi hrvatske nacionalnosti. Za vrijeme Drugog svjetskog rata više puta su ga opsjedali partizani iz okolnih mjesta naseljenih Vlasima, kako ih preživjeli Zrinjani i danas zovu. **Partizani su mjesto zauzeli 9. rujna 1943. godine i spalili ga do temelja.** Prema do sada prikupljenim podacima iz Zrina je za vrijeme i nakon II. svjetskog rata, što poginulo što pobijeno, 213 osoba. Preživjelo je svega 16 muškaraca starijih od 18 godina. Nakon rata sva pokretna i nepokretna imovina Zrinjana je konfiscirana, a svim stanovnicima, tj. udovicama i djeci, zabranjen je povratak u mjesto. Žene i djeca su teretnim vagonima odvezeni u Slavoniju i smješteni većinom u četiri sela pokraj Đakova: Slatinik, Drenje, Gašinci i Lapovci. Iako je Zrin u Hrvatskoj, iako su u njemu živjeli samo Hrvati, do danas se nijedan Zrinjanin nije smio vratiti na svoje ognjište. Čak ni danas nijedan Zrinjanin ne može ostvariti pravo da mu se vrati bar komadić zemlje gdje mu je nekada stajala kuća. Župna crkva Našašća Svetog Križa srušena je do temelja, od nje nije ostao ni kamen na kamenu. Od kuća starog Zrina ne postoji ni jedna jedina. Jedini tragovi predratnog Zrina su ruševine crkve Svete Marije Magdalene u nekadašnjem groblju i starog grada. Nakon 'Oluje', od 1996. godine pa na ovamo, preživjeli Zrinjani, njihovi potomci i prijatelji, svake se godine okupe u Zrinu u nedjelju koja je najbliža blagdanu Male Gospe. Na Malu Gospu 1943. zvana su zadnji puta zvonila i zadnji puta je održana procesija kod crkve Svete Marije, a sutradan je Zrin izbrisan s lica zemlje.*

---

[i] Pismo je upućeno 2008.g. župniku Crkve hrvatskih mučenika u izgradnji na Udbini